

Οι φυγάδες

μείς, οι φυγάδες από τις Μυκήνες,
δεν ξεκαθαρίσαμε ποτέ αν φύγαμε κυνηγημένοι
ή αν μας αποχαιρέτησαν στο λιμάνι.
Δεν ξέρουμε αν είμαστε άσωτα παιδιά,
στρατιώτες της μεθορίου
ή αγαπημένα αδέλφια μιας καλής οικογένειας.

Όλα αυτά τώρα δεν έχουν καμιά σημασία.

Εδώ, σε τούτη την ξέμακρη κώχη* της γης
που τη λένε Ωκεανία,
θεμελιώσαμε το ναό της Αθηνάς
- χωρίς να ξέρουμε αν ποτέ φτάσουμε στ' αετώματα -
«τοις κείνων ρήμασι*» μένοντες πιστοί.

Ο δρόμος μας είναι μακρύς, το γνωρίζουμε...

[...]

Ανδριανός Καζάς
(Αυστραλία)

* κώχη: γωνιά
* τοις κείνων ρήμασι: στις εντολές εκείνων